

ВИКОРИСТАННЯ МОВНИХ ЗАСОБІВ У СПОНТАННОМУ МОНОЛОГІЧНОМУ МОВЛЕННІ МЕДИЧНИХ СЕСТЕР

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

Основною метою вивчення іноземних мов є оволодіння мовленням. Перед викладачем англійської мови стоять відповідальні завдання, оскільки в умовах розширення міжнародних зв'язків підвищуються вимоги до рівня практичного володіння іноземною мовою, навиками спонтанного монологічного мовлення зокрема, що проявляється у здатності студентів правильно і послідовно викладати свої думки.

Одним із завдань курсу англійської мови для студентів зі спеціальності "Сестринська справа" є навчання непередготовленого (спонтанного) мовлення. Використання попередньо відібраних студентами повідомлень слід розглядати як ефективний засіб розвитку вмінь спонтанного монологічного висловлювання.

З мовної точки зору монологічне мовлення характеризується структурною завершеністю речень, відносною повнотою висловлювання, розгорнутістю та різноструктурністю фраз. Крім того, йому властиві досить складний синтаксис, а також зв'язність, що передбачає володіння мовними засобами.

Такими засобами виступають лексичні та займенникові повтори, сполучники та сполучникові прислівники, прислівники або сполучення іменника з прикметником у ролі обставини місця та часу, артиклі тощо. Наприклад, адвербіалії часу та послідовності: *later that*; адвербіалії причин та наслідку: *why, that's why, so, at first, so that ...*

Як сполучні засоби в монології вписуються усно-мовленнєві формули, які допомагають розпочати, продовжити чи закінчити висловлювання: *to begin with, well, let's leave it at that*; а також показують ставлення того, хто говорить; *to my mind, there is no doubt, people say, because of that, in short*.

Мінімальною структурною одиницею монологу є переважно повне речення. Дослідження

усного спонтанного монологічного мовлення дозволяють говорити і про окремі його лексичні особливості. Перш за все мова йде про набір окремих усно-мовних формул, за допомогою яких розповідачі починають, продовжують чи закінчують свою розповідь (*to begin with; well; to continue; let's leave it at that; I would like to tell you this*); "вплітають" свою монологічну репліку в діалог (*that reminds me; by the way*); вводять в свій монолог елементи особистого ставлення до того, про що розповідають (*fortunately; strange enough but; it seems to me*).

Ціла група слів і словосполучень дозволяє розповідачеві систематизувати роздуми, що містяться в його розповіді (*therefore; that's why; because of that; in short*).

У навчанні спонтанного монологічного мовлення широко використовується така ефективна вербальна опора як логіко-структурна схема, яка забезпечує послідовність висловлювання. Усі вправи повинні залучати різні види пам'яті, сприймання і мислення, бути цілеспрямованими і вмотивованими, активізувати пізнавальну і розумову діяльність студентів.

Спонтанне монологічне мовлення студентів базується на вивченому раніше матеріалі. Варіюючи та комбінуючи мовний матеріал, студенти можуть вирішувати складніші комунікативні виступи. На цьому етапі спостерігається велика активізація лексики, в результаті чого проходить перерозподіл між рецептивною та продуктивною лексикою на користь останньої, що полегшує побудову висловлювань.

Висновок. Система навчання монологічного мовлення сприяє формуванню у студентів навиків та вмінь висловлювати свої думки за допомогою невеликих і чітких за структурою речень, розвиває в них навик консервації та актуалізації інформації.